

Győri Ítéltábla
Mf.V.30.020/2021/7.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Posta Attila ügyvéd (cím7) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek dr. Baros Attila ügyvéd (cím8) által képviselt Alperes1 (cím1) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2021. január 14. napján kelt 24.M.70.042/2020/17. számú ítéletével szemben az alperes által 24.M.70.042/2020/18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 47.625 (negyvenhétezer-hatszázhuszonöt) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban feljegyzett 99.896 (kilencvenkilencezer-nyolcszázkilencvenhat) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást.

[2] A felek között 2017. április 11-től 2018. június 21-ig állt fenn munkaviszony, amelyben az alperes logisztikus munkakört töltött be. A munkaköri leírás szerint feladata volt – többek között – a gépjárművek műszaki állapotának fenntartása, a műszaki ügyintézés. A felperes tulajdonát képező Toyota DYNA típusú gépjármű 2017. április 18-án balesetet szenvedett Szlovákiában. A felperes az Biztosító1-vel 2015. január 1-jétől 10 %, legkevesebb 50.000 forint önrészre kötött biztosítást. A biztosítási feltételek 24. pontja értelmében a biztosítási esemény bekövetkeztétől számított egy év alatt a biztosítási szerződésből adódó kártérítési igények elévültek. A káreseményt Név1 felperesi munkavállaló 2017. április 24-én jelentette be. A járművet 2017. április 24-én kárszakértő megtekintette. Név1 munkaviszonyának megszűnése miatt munkafeladatait az alperes vette át. Név2, a biztosító ügyintézője 2017. május 9-én e-mailben kereste meg az alperest a bejelentett kárügy rendezése miatt a javítási árajánlat, a járművezető által aláírt kárbejelentő, a járművezető jogosítványa, a felperes számlaszáma, áfa nyilatkozata és a törzskönyv megküldése érdekében. Az alperes a dokumentumokat a biztosítónak nem küldte meg, az e-mail-lel kapcsolatban felettesei felé nem tett jelzést, arra semmilyen módon nem reagált. A biztosító

2017. május 31-én ismételten megkereste a felperest, az alperes e-mail címén keresztül a korábban megjelölt dokumentumok hiányainak pótlása érdekében. A megkeresést az alperes továbbra sem teljesítette, arra semmilyen választ nem adott, azt a felperes tudomására sem hozta. 2018. április 10-én a sérült jármű javítási munkái megrendelésre kerültek, majd a javításról munkalapot, valamint anyagdíjra és munkadíjra vonatkozó számlákat állítottak ki. Az alperes a számlákat 2018. április 18-án küldte meg a biztosító részére. A biztosító 2018. október 12-én tájékoztatta a felperest arról, hogy 2018. május 31-én bekövetkezett az elévülés, ezért kártérítést nem nyújt.

[3] A felperes keresetében 1.248.772 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest kamatokkal és perköltséggel együtt. Arra hivatkozott, az alperes munkaköre logisztikus volt, ebben a munkakörben a gépjármű kárügyintézésével kapcsolatosan felmerült feladatokat el kellett látnia, a gépjárművek műszaki állapotának fenntartása alperes kötelezettsége volt éppúgy, ahogy a géppark rendelkezésre állásának biztosítása is. Az alperes 1 év késlekedése után rendelte meg a javítási munkákat, melyre elfogadható, észszerű magyarázat nem volt. A beérkezett javítási számlákat az alperes 2018. április 18-án továbbította a biztosítóhoz, így az elévülési idő miatt a biztosító nem állt helyt. A felperesnek a CASCO biztosítás ellenére a gépjárműben bekövetkezett kára nem térült meg, az alperes késlekedő magatartása miatt. Hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 179. § (1) és (3) bekezdéseire, az 52. § (1) bekezdés c) pontjára, a 42. § (2) bekezdés a) pontjára és a 45. § (1) bekezdésére.

[4] Az alperes a kereset elutasítását és felperes perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint a kárügyintézés nem volt munkaköri feladata, mert az a munkaköri leírásában nem szerepelt, annak elintézésére nem kapott az Mt. 52. §-a alapján utasítást, továbbá a gépjárművek kárügyintézésre a felperes vett fel 1 munkavállalót. Nem vitatta, hogy Név1 munkavállalótól a feladatok átadására kerültek részére. A bejelentést nem ő végezte, ezért nem tudta, hogy a gépjárműben milyen károk keletkeztek. Nem álltak rendelkezésére az alapidokumentumok, sem az eljárási rendre vonatkozó előírások, utasítások. Az Mt. 179. §-a értelmében a munkáját a tőle elvárható gondossággal végezte, folyamatosan kapcsolatban volt képviselő2 közvetlen felettesével és tanúl pénzügyi osztályvezetővel. Ezen az egy eseten kívül semmilyen más ügyben nem kellett és nem is volt döntési képessége, ezért nem is járt el súlyosan gondatlanul. Kármegosztásra is hivatkozott, mert a felperes nem tett eleget az utasításadási kötelezettségének és nem tiltotta el a szabálytalan munkavégzéstől hatékonyan. Utalt az EBH2006.1537. számú eseti döntésre.

[5] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest 1.248.772 forint kártérítés, 2018. október 28-tól kamat, valamint 270.000 forint perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy az eljárási illeték az állam terhén marad. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az Mt. 179. §-ára, az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjára utalt. Kifejtette, hogy a felperesen volt a bizonyítási érdek abban a körben, hogy az alperes kötelezettsége volt a sérült gépjármű javításának ügyintézése, továbbá hogy felperest kár érte, az okozati összefüggés fennáll a biztosítási összeg elévülése és az alperes felróható magatartása között, továbbá a felmerült kár összege tekintetében is felperesen volt a bizonyítási érdek. A személyes nyilatkozatok, a tanúk vallomása és a becsatolt okirati bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a balesetet szenvedett gépjármű megjavíttatását a felperes a számlákban feltüntetett időpontban elvégeztette, a felperes a javítással kapcsolatban a számlákon feltüntetett összeg kiegyenlítette. Az alperes a sérült gépjármű kárügyintézésével kapcsolatban levelezést folytatott a biztosítóval a felperes nevében, így a kárügyintézés az

alperes feladatkörébe tartozott. Ez megegyezik a felperes korábbi és jelenlegi gyakorlatával is, azaz a logisztikus munkakörben a logisztikus feladatát képezi a gépjárműügyintézés és a sérült gépjármű javításával kapcsolatos kárügyintézés helységi1ben, helységi2ben és egyéb felperesi telephelyen is. Alperesnek ezt a feladatot külön felperesi utasítás nélkül el kellett látnia. Mind a felperesi gyakorlat, mind a munkaköri leírás alapján az alperestől elvárható volt, hogy a munkájára vonatkozó szabályokat a munkáltató elvárásainak megfelelő szakértelemmel, tudással és legnagyobb gondossággal végezze el a felperessel szerződéses kapcsolatban álló biztosító megkeresései alapján. tanúl és képviselő2 tanúk vallomásai a fentieket alátámasztják. Az alperes mulasztásban megnyilvánuló, súlyosan gondatlan magatartása volt megállapítható a gépjármű kárügyintézésével kapcsolatban. Az Mt. 179. § (4) bekezdése szerinti mentesülési ok körében, illetve a kármegosztás alapjául szolgáló körülmények vonatkozásában az alperes nem bizonyított. Vétkes magatartását nem menti az a körülmény, hogy utasítást nem kapott a kárügyintézés konkrét módjára és mikéntjére a felperestől, mert a biztosító jelzése alapján egyértelmű volt, hogy milyen iratokat, milyen időpontig kell megküldeni. Az alperes a munkáltatója ellenőrzésétől függetlenül köteles volt a gondos munkavégzésre a jogszabályi előírások alapján. A csatolt számlák összegéből a 10 %-os önrészt levonva 90 %-os mértékben kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest a kártérítés megfizetésére.

[6] Az alperes a törvényes határidőn belül benyújtott fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének 624.386 forintot meghaladó részben történő elutasítását kérte. Mindkét kérelmében az első- és a másodfokú eljárásban felmerülő költségeinek megfizetésére is igényt tartott 120.000 forint + Áfa és tárgyalásonként 100.000 forint + Áfa összegben. Hivatkozott a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a) és c) pontjaiban, a Polgári Törvénykönyvről szóló a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:525. § (1) bekezdésében, az Mt. 174. § (3) bekezdésében, a 175. § (2) bekezdésében, a 179. § (1), (2) és (4) bekezdéseiben és a BH2004.485. számú eseti döntésben foglaltakra. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte, ezért kérte a tényállás módosítását, kiegészítését. Egyetértett azzal, hogy a felek között a jogviszony milyen időintervallumban állt fenn, hogy a gépjármű balesetet szenvedett és hogy a kárbejelentést Névl tette meg, mert akkor ő még nem dolgozott a felperesnél. Kiemelte, hogy tanúl és képviselő2 tanúk vallomásaikból az elsőfokú bíróság nem megfelelő következtetést vont le, mert a kárügyintézés nem tartozott a munkakörébe. Valós, hogy több felperesi telephelyen a logisztikus munkakörébe tartozik a kárügyintézés, de adott telephelyen nem, arra a felperes gépjármű ügyintézőt vett fel. A munkaköri leírása nem tartalmazta a kárügyintézést és nem volt külön erre vonatkozó munkáltatói utasítás sem. Névl volt munkavállalótól kizárólag a fuvarozási feladatokat, nem a szállítmányozással kapcsolatos feladatokat vette át. Döntési jogköre sem volt, mert a kár meghaladta a 100.000 forintot. Nem volt egyértelmű a sérült gépjármű sorsa, a felperes nem tájékoztatta arról, hogy megjavíttatja, vagy donorként használja. Ezt tanúl tanú is vallotta. Névl2 biztosítási ügyintézőtől tanúl is tudott a kárról és az adatokhoz ő is hozzáfért, így az ő feladata is lehetett volna a kárügyintézés. Kifogásolta, hogy a tanú ellentmondóan nyilatkozott. A felperes nem a teljes levelezést csatolta csak két e-mailt, amit a felperes terhére kell értékelni. A felperes nem bizonyította a súlyosan gondatlan magatartást és azt sem, hogy más kárügyben is eljár. tanúl tanú azt vallotta, hogy csak úgy gondolja, de konkrét tudomással nem bírt ebben a körben. A kármegosztásra irányuló másodlagos kérelme körében előadta, hogy a felperes nem tett eleget az Mt. 42. § (2) bekezdés a) pontjában, 49. § (1), (2) és (4) bekezdéseiben és a Ptk. 6:525. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A felperes nem adott utasítást, így magának okozta a kárt. A kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget,

mert nem tiltotta el a munkavállalót a nem megfelelő munkavégzéstől, utalt a BH2004.485. számú eseti döntésre.

[7] A felperes 5. sorszám alatti fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes ténymegállapítása és jogi következtetései alapján, továbbá 37.500 forint + Áfa összegű másodfokú perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint az alperes a kár bekövetkeztét nem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság az alperes felróható magatartását vizsgálta. Az alperes a fellebbezésben csak az okozati összefüggést vitatta. Előadta, hogy az alperes munkakörébe tartozott a gépjárműügyintézés, ezt megerősíti a munkaköri leírás, tanúl és képviselő2 tanúk vallomása, továbbá az, hogy az alperes ténylegesen végzett kárügyintézést és más kárügyintézésben is részt vett. Konkrét utasítás nélkül is terhelte ez a kötelezettség. Az elmulasztott intézkedés körében külön felperesi döntési jogkörre nem volt szüksége, sem arra az információra, hogy a gépjárművet meg akarja javíttatni, vagy donorautóként használja. Az alperes feladata a biztosító felhívásának megfelelő dokumentumok megküldése volt. A dokumentumok fellelhetőek voltak, nem volt szükség ehhez a javítási árajánlat beszerzésére vagy arra, hogy az alperes a javítást megrendelje. Az alperes azzal eleget tett volna a kötelezettségének, ha a biztosítótól érkezett megkeresést továbbítja vagy a közvetlen felettesének, vagy a pénzügyi osztálynak. A gépkocsi ügyintéző felvétele nem a peridőszakban történt, hanem a biztosító részéről érkezett megkeresések időpontját követően, így a kárügyintézéssel az alperesen kívül más nem foglalkozott, ezt képviselő2 tanúvallomása is alátámasztja. Az alperes nem dolgozta fel és nem továbbította a hozzá érkezett biztosítói megkeresést, ezt tanúl és képviselő2 tanúvallomása is alátámasztja. Az alperes súlyosan gondatlan módon járt el, nem az általában elvárható magatartást tanúsította, ezért nem mentesülhet a kártérítési felelősség alól. Kármegosztásra sem merült fel körülmény.

[8] Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint megalapozatlan.

[9] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Pp. 379. §-ban, és a 380. §-ban írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel, az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtakat nem sértette meg, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a hivatkozott jogszabályokat helyesen értelmezte és alkalmazta, azokról megfelelő jogi következtetést vont le.

[10] A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta azt, hogy az alperes kötelezettségei körébe tartozott-e a sérül gépjármű kárügyintézése, továbbá megállapítható-e az ok-okozati összefüggés a kárügyintézés körében megsértett kötelezettség és a felmerült kár között. Helyesen vizsgálta továbbá a kár mértékét, valamint, hogy volt-e helye kármegosztásnak.

[11] tanúl és képviselő2 tanúvallomásából az elsőfokú bíróság a felek által rendelkezésre bocsátott okirati bizonyítékokkal együtt megfelelő következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy az alperes munkaköri kötelezettsége volt a kárügyintézés. Azt a munkaköri leírás 6. pontja tartalmazta, a biztosítótól hozzá érkeztek meg a felperest érintő megkeresések, a megkeresések időpontjában kárügyintéző nem volt a felperesnél, az alperes maga nyilatkozta, hogy a kárbejelentést azért nem ő tette, hanem Név1, mert akkor még nem állt jogviszonyban a felperessel. Az alperes az e-mailek alapján a hiányokat nem pótolta, habár személyes

nyilatkozata alapján a dokumentumok a felperesnél rendelkezésre álltak. Arra hivatkozott, hogy tanúl is hozzáfért azokhoz. Sem az első, sem a második megkeresésére nem reagált a biztosító felé, de a megkereséseket a felperes felé sem küldte meg, habár arra hivatkozott, hogy a 100.000 forintot meghaladó káreseménynél neki nincs döntési jogköre, csak felettesének vagy a pénzügyi osztályvezetőnek. Alaptalanul hivatkozott az alperes a kötelezettsége körében arra, hogy nem volt döntési jogköre, mert a számla kifizetésétől függetlenül a biztosító felé a megkereséseket teljesíteni kell. Az, hogy tanúl is tudott a kárügyintézésrel kapcsolatos feladatokról, továbbá, hogy a felperes a teljes levelezést nem csatolta, valamint, hogy nem tudott a gépjármű további jogi sorsát, az alperes felelősségét nem menti, mert nem volt vitatott, hogy az alpereshez a megkeresések a biztosítótól beérkeztek, azt tanúl felé vagy más feletteshez az alperes nem továbbította, a megkeresésekre nem reagált, így az alperes fennálló kötelezettségének nem tett eleget. Alaptalan az alperes azon hivatkozásai is, hogy nem tudta a sérült gépjármű jogi sorsát, mert a megkeresés a dokumentáció megküldésére vonatkozott, illetve a biztosító megkereséseiről az alperes a felperest ennek tükrében sem tájékoztatta. Az Mt. 179. § (1) bekezdése értelmében az alperes nem úgy jár el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, mert a megkeresésekre nem reagált sem a biztosító felé, sem a felperes felé. Mindezek alapján a kár megtérítése alól az alperes nem mentesülhetett. Az Mt. 179. § (3) bekezdése alapján a mulasztásával megvalósuló kötelezettségszegése súlyosan gondatlannak minősült, mert az alperes tudta, hogy a biztosító a kár megtéríthetősége körében kereste meg a felperest rajta keresztül és a hiányokat pótolni kell. Az alperes az ismételt felhívás ellenére sem jelzett sem a biztosító, sem a felperes felé.

[12] Az elsőfokú bíróság vizsgálta a kármegosztás körében tett alperesi hivatkozásokat is, így a felperes vétkes magatartását, az utasítás adás hiányát, illetve a kárenyhítési kötelezettség elmulasztását, utalt a BH2004.485. számú eseti döntésre. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen vont le jogi következtetést arra vonatkozóan, hogy nem kellett a felperesnek további utasítást adni az alperesnek, mert egyértelmű volt, hogy a biztosító milyen iratok, milyen határidővel történő megküldését várja. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a hivatkozott BH2004.485. eseti döntés jelen eljárásban azért nem irányadó, mert a felperes nem tudott az alperes szabálytalan munkavégzésről, így attól nem is tudta eltiltani.

[13] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés első fordulata alapján, annak helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta.

[14] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 383. § (5) bekezdése, 81. § (5) bekezdése, 82. § (1)-(3) bekezdései, 83. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a alapján köteles a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének viselésére a csatolt költségjegyzék szerinti mértékben.

[15] A másodfokú bíróság a Pp. 383. § (6) bekezdése, 101. § (1) bekezdése, 102. § (1) bekezdése és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg, hogy a feljegyzett fellebbezési illeték a pervesztes alperest terhelné, azonban a Pp. 525. §-a és a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII.22.) IRM rendelet alapján az az állam terhén marad.

[16] A fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. § (2) bekezdésben meghatározott törvényi feltételek hiánya zárja ki.

[17] A másodfokú bíróság a Pp. 376. §-a alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

Győr, 2021. július 13.

Dr.Lezsák József s.k.

bíró

Dr.Mózsa Gábor s.k.

a tanács elnöke

Dr.Bors Szilvia s.k.

előadó bíró